

Gudstjeneste Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 15. december 2019

Kirkedag: 3.s.i advent/B

Tekst: Es 40,1-8; 2 Kor 4,5-10; Luk 1,67-80

Salmer:

SK: 87 * 447 * 449 * 78 * 89 * 80,5-6 * 69

LL: 87 * 121 * 123 Luciagudstj.

For nogle år siden var der i X-factor en ung mand, der var til audition. Mens han sang for dommerne, kunne vi følge hans mor, der stod i et andet rum og så det hele på en skærm. Hun var så stolt af sin søn og træerne voksede nærmest helt ind i himlen ved de ord, hun brugte om sønnen og hans musikalske kunnen og gøren. Inde ved selve auditionen var dommerne ved at vride sig af grin, samtidig med, at de forsøgte at holde den gode mine og behandle den unge mand ordentligt. Men sandheden var åbenlys for enhver, og jeg tror, at selv en tonedøv ville kunne have hørt, hvor forfærdeligt den unge mand sang. Det var ganske enkelt skrækkeligt. Selvfølgelig kom han ikke videre.

Den unge mand var selvfølgelig knust, for med dommerkommentarerne lå hele hans musikalske fremtid i ruiner for fødderne af ham. Hans mor var himmelråbende rasende på dommerne. De var totalt umusikalske. Og de kunne bare vente. De kunne bare vente, for når verden var klar til hendes søns musikalske talenter, så ville de bittært fortryde, at de havde kastet guld på gaden.

Men sådan kan vi jo have forskellige forventninger til vore børn og deres plads i livet, for ikke at sige verden. For i dag er der store forventninger til børnene og til os selv. Og det er netop verden, der er vores forventningsområde. Når børn skal

navngives i dag, så begrundes navnevalget meget ofte med, at det også er et navn, der kan siges ude i den store verden. Det er måske en af forklaringerne på, at der ikke længere er så mange drenge, der hedder Børge eller Åge. Det kan også være, der er andre årsager.

Men, hvilke forventninger har vi egentlig til vore børn? Hvilke forventninger har vi til os selv? Til vore liv og vor plads i det? Der er rigtig mange mennesker, der har en forventning om eller en drøm om, at de skal gøre en forskel. Vi kan næsten ikke bære tanken om, at det ikke på en eller anden måde kan ses, at vi har været her. Og tanken om, at der ikke er nogle, der fortæller om os bagefter eller lige frem skylder os deres, om ikke lige frem deres liv, så i hvert fald noget væsentligt i det, den er næsten ikke til at bære. Der skal være spor i sandet efter os, og helst spor, som er lidt specielle, så der lægges mærke til dem. Lægges mærke til os. Vi vil gerne huskes og der skal helst være resultater efter os. Og vi lukker øjnene for, at de efterlevendes hukommelse er ikke så stor, og forskellene vi gjorde, bliver hurtigt overgroet af nye menneskers liv, der skal gøre en forskel.

Anja Andersen, tidligere tiders navnkundige håndboldspiller sagde engang, hvor kvindelandsholdet stod foran en finale i en eller anden konkurrence, at det var ikke så sjovt at vinde sølv, for nummer to var jo den første taber. Der er ingen, jeg kender i hvert fald ingen, der har det som sit livsmål at være taber. Der er næsten ingen, der stræber efter at blive en to'er. Der er ingen forældre, der har forventninger og visioner og drømme om på deres børns vegne, at børnene bliver en to'er, en taber, for nu at sætte det meget grelt op. Hvad spændende er der ved det? Vi ser det jo også i regentfamilierne rundt om i verden, det være sig kongehuse eller præsidentfamilier. Ægtefællen til regenten har ofte travlt med at skabe sig sin egen karriere, for det er ikke

sjovt at være to'eren, der altid står bag ved. Mange steder kompenseres ved dette f.eks. ved betegnelsen *Førstedamen*. Så er hun da også en et'ter i en eller anden forstand. Mon, hvis Hillary Clinton var blevet præsident i USA, mon så Bill var blevet førstemanden?

I denne sammenhæng er der er en skærende kontrast til Zakarias, præsten, hvis ord vi hører i dagens evangelietekst. Ord i forbindelse med hans egen søns fødsel. Den søn vi senere kommer til at kende som Johannes Døber.

Zakarias har forventninger til sin søn. Han har så også noget at have dem i. For forventningerne bunder i et budskab fra englen, der bebudede sønnens fødsel. Men skal vi karakterisere Zakarias' forventninger og drømme ind i de tanker, jeg hidtil har været inde på i prædikenen og med samme ord, så har Zakarias forventninger på sønnens vegne til, at denne altid vil blive en to'er. OK, der er en særlig rolle til dig, min dreng, og i den skal du gøre en forskel; men du skal hurtigst muligt få mennesker til at overse dig og se på en anden. Du vil altid være en taber, for du skal bringe en anden på sejrsskamlen. Uanset hvor stor en forskel du gør, uanset hvor højt du råber, uanset hvor meget du udretter, så skal du altid gøre det for at føre en anden i fokus. Og ham vil mennesker huske og lægge mærke til, og du skal blive bag kulissen.

Der er i Zakarias' ord en skærende kontrast til selviscenesættelsen af os og vore børn. Zakarias, foranlediget af sin søns fødsel, sprudler jo nærmest over i en glædessang, der når himmelske højder. Men det er ikke over sønnen. Sønnen, som jo dog ikke oplever det, dertil er han jo som nyfødt for lille, men hvis han kunne, så ville han opleve, at det med at være en to'er, det var gældende lige fra hans fødsel. For da han blev født, da sang hans fader Zakarias lovsang og jubelsang til

Gud over ham, som skal være etteren! Hvis dette skete i dag, så ville Johannes med det samme få tilknyttet en psykolog. Og med rette. For hvad ligner det. Jeg bliver født – og endda på forunderlig vis – og min far jubler i guddommelig glæde over, at jeg bliver en taber og der bliver født en, der er så meget mere end mig. Det er lige til en eksistentiel krise, når han senere i livet begynder at tænke over, hvad han skal med sit liv.

For Zakarias er livets mening, det han vil med sit liv, og det han drømmer om og har forventninger til for sønnens liv, at livets mening er at få andre mennesker til at finde meningen. Livets mål er at få andre mennesker til at leve. Men det er meget mere konkret, og ikke helt så filosofisk i Zakarias' forståelse. Det handler om at vise mennesker Guds barmhjertighed. Kort og godt: Min søn, du skal bruge dit liv på at lære mennesker at kende Gud og frelsen hos Gud.

I bund og grund og sådan helt ind til det eksistentielle ben, hvad får mennesker så ud af at kende mig? Eller dig? Eller statsministeren? Men hvad får mennesker ud af at kende Guds barmhjertighed og frelsen ved ham etteren, Jesus Kristus? Dét får mennesker noget ud af. Dét får mennesker livet ud af. Det evige liv i Guds herlighed i den blomstrende rosegård.

I bund og grund er der kun én, der virkelig gør en forskel. Og det er Jesus Kristus. Det er ham, etteren. Ham, som Johannes skal pege på og sige: Glem mig, men se på ham! Han er, for nu at citere Johannes' Døbers far, Zakarias: Han er frelsens horn, han skal lyse for dem, der sidder i mørke og dødens skygge og lede vore fødder ind på fredens vej. Johannes skal være røsten, der råber i ørkenen. Men det er ikke røsten, der gør forskellen; det er ikke budskabet i røsten, der er forskellen; det er ham, som er budskabets indhold og opfyldelse, der gør og er forskellen.

Zakarias lever til fulde ordene fra Paulus i dagens nytestamentlige læsning ud, når han siger: For vi prædiker ikke os selv, men Jesus Kristus som Herren. Vi skal forkynde Jesus Kristus.

Adventstiden har ikke som formål at give plads til alverdens juleforberedende traditioner og handlinger. Adventstiden er røsten, der lyder i ørkenen, for at påkalde sig vor opmærksomhed og rette øjnene mod ham, som ER kommet, Jesus. Rette øjnene mod ham, og se, at han er forskellen på liv og død, frelse og fortabelse, forbandelse og velsignelse. Og fordi Jesus er kommet, og vi i julen fejre det skete, giver det anledning til diverse glædelige og glædesskabende, jublende og lovprisende handlinger og ord, fordi Gud har besøgt sit folk, Gud Herren har forløst sit folk, Gud Herren har friet os fra vore fjenders hånd og givet os at tjene ham uden frygt i fromhed og retfærdighed, det nærer vort håb og det bærer vor glæde, og deri får vi mod til

at leve et menneskeliv,
at vokse i kærlighed, folde os ud,
til alt bliver ét i en lovsang til Gud,
som sendte sit Ord
i Jesus til jord.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.